

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 172/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. V., L., zastúpenej advokátom JUDr. P. P., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 97/2012 z 15. októbra 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 66/2011 z 31. januára 2012 a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 12 C 55/07 z 5. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. J. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 97/2012 z 15. októbra 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 66/2011 z 31. januára 2012 a rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 55/07 z 5. novembra 2010.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky (JUDr. E. V.) si žalobou doručenou okresnému súdu 27. decembra 2006 uplatnil voči žalovanému – J. S. nárok na zaplatenie 2 143,99 € (64 590 Sk) s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Žalovaný mal porušiť svoju povinnosť vyplývajúcu mu z dohody s právnym predchodcom sťažovateľky zabezpečiť spárenie kobyly s koňom Catango Z. Právny predchodca sťažovateľky ako vlastník kobyly vzhľadom na jej čistokrvný pôvod pôvodne vôbec nemal v úmysle ju spáriť s akýmkoľvek koňom. Na základe odporúčania žalovaného, u ktorého bola kobyla ustajnená, bolo dohodnuté jej spárenie (insemináciou, pozn.) s koňom Catango Z, v ktorého pôvode sa nachádza celý rad mimoriadne cenných koní. Na základe dohody bola inseminácia vykonaná a na šestnásty deň po zákroku bolo vykonané sonografické vyšetrenie, ktoré potvrdilo, že kobyla je žrebná. Následne bola kobyla vypustená do výbehu s inými koňmi. U kobyly však zrejme došlo k vstrebaniu zárodku, čo však žalovaný nezistil a kobyla zostala žrebná s iným koňom (Grand Double S, pozn.), ktorý nebol držiteľom licencie plemenného žrebca. V dôsledku tohto spojenia vzniklo žriebä (kobyla Charlott, pozn.), ktoré má nižšiu hodnotu, ako keby pochádzalo pôvodom z dvoch čistokrvných koní. Právny predchodca sťažovateľky si dal vyhotoviť znalecký posudok znalcom MVDr. P. S., ktorý vyčíslil rozdiel v cene kobyly Charlott, ktorej otcom je kôň Grand Double S, oproti koňovi, ktorého otcom by bol pôvodne dohodnutý Catango Z, na 60 000 Sk. Tento rozdiel v hodnote koňa spolu s nákladmi na vypracovanie znaleckého posudku vo výške 4 590 Sk si právny predchodca sťažovateľky uplatnil ako vzniknutú škodu spolu s úrokmi z omeškania.

3. Okresný súd rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom z 10. februára 2009, ktorý bol v dôsledku podaného odvolania zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 115/2009

zo 6. októbra 2009 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne okresný súd doplnil dokazovanie vo veci a rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 C 55/07 z 5. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok z 5. novembra 2010“), ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, právneho predchodcu sťažovateľky ako žalobcu zaviazal uhradiť trovy štátu 166 € a nepriznal účastníkom konania náhradu trov konania. Okresný súd dospel k záveru, že škoda žalobcovi nevznikla, pretože skutočnou škodou je taká ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Narodenie kobyly Charlott samo osebe neznamenalo zmenšenie majetkového stavu žalovaného oproti stavu pred škodovou udalosťou, naopak, došlo k jeho zväčšeniu minimálne o hodnotu 20 000 Sk, ktorú mala pri narodení. Okresný súd tiež neakceptoval porovnanie ceny koňa, ktorý sa mal narodiť, s cenou narodenej kobyly Charlott. V danej veci nebola daná príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom rozsudku súdu prvého stupňa vyčítala nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 19 Co 66/2011 z 31. januára 2012 (ďalej len „rozsudok z 31. januára 2012“), ktorým potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 5. novembra 2010. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu z 31. januára 2012 dovolanie, v ktorom navrhla, aby najvyšší súd zrušil rozsudok okresného súdu z 5. novembra 2010, ako aj rozsudok krajského súdu z 31. januára 2012. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 97/2012 z 15. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 15. októbra 2012“) dovolanie sťažovateľky odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok neprípustný, a nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

4. Sťažovateľka nesúhlasí predovšetkým s vyhodnotením skutkového a právneho stavu veci, ku ktorému dospel okresný súd, a následne aj krajský súd a najvyšší súd. Sťažovateľka považuje za nedostatočný rozsah zisťovania relevantných okolností veci, podľa nej bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie o otázke vstrebania plodu a kontrolný znalecký posudok na vyčíslenie hodnoty kobyly Charlott. Podľa sťažovateľky sú napadnuté rozhodnutia nepresvedčivé, pretože vychádzajú iba z alternatív, ktoré neboli dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Tieto nedostatky v napadnutých rozhodnutiach mali

podľa sťažovateľky za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo JUDr. J. V. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Prešove sp. zn. 12 C 55/2007 zo dňa 05. 11. 2010, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 66/2011 zo 17. januára 2012 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 97/2012 zo dňa 15. 10. 2012 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 97/2012 zo dňa 15. 10. 2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 66/2011 zo 17. januára 2012 a rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 12 C 55/2007 zo dňa 05. 11. 2010 sa zrušujú a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd v Prešove, Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinný spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia JUDr. J. V. v sume 471,27 Eur vrátane DPH na účet právneho zástupcu JUDr. P. P., advokáta, so sídlom H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu z 5. novembra 2010

8. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu ku všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je v daných okolnostiach vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv rozsudkom okresného súdu z 5. novembra 2010. Sťažovateľka sa mohla domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku na krajskom súde, v ktorého právomoci bolo posúdiť relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu. Túto možnosť sťažovateľka aj reálne využila a napadnutý rozsudok okresného súdu z 5. novembra 2010 už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľkou. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej smerovala proti rozsudku okresného súdu z 5. novembra 2010, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu z 31. januára 2012 a uznesením najvyššieho súdu z 15. októbra 2012

9. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené a za nepresvedčivé, pretože podľa nej súdy vychádzali vo svojich úvahách iba z alternatív, ktoré však neboli v konaní prerokované. Sťažovateľka nesúhlasí s rozsahom zisťovania okolností podstatných pre rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody (otázka vstrebania plodu, hodnoty koní, pozn.) a spochybňuje závery, ktoré si súdy osvojili z výpovede svedka MVDr. H., ktorý insemináciu zabezpečoval. Podľa jej názoru mal byť pre rozhodnutie o týchto otázkach vypracovaný znalecký posudok, resp. kontrolný posudok. Sťažovateľka nesúhlasí so skutkovými a ani právnymi názormi, ktoré si súdy osvojili v napadnutých rozhodnutiach.

11. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku z 31. januára 2012 plne stotožnil so skutkovým stavom zisteným okresným súdom, ako aj s právnym posúdením veci a stotožnil sa aj s názorom, ktorý vyslovil okresný súd, že škodu vyčíslenú právnym predchodcom sťažovateľky nemožno akceptovať. Hodnota žriebäťa, ktoré by vzniklo zo spojenia kobyly Dakota a koňa Catango Z, bola určená iba hypoteticky. Nemožno s absolútnou istotou predvídať, že takéto žriebä bude mať všetky očakávané vlastnosti. Krajský súd poukázal na znalecký posudok č. 6/2010 znalca MVDr. D. S., podľa ktorého sa hodnota existujúceho koňa stanoví hodnotením jeho pôvodu, exteriéru, veku, výkonnosti, zdravotného stavu a trhovej hodnoty. Podľa krajského súdu je nepostačujúce určiť hodnotu nenarodeného koňa iba podľa pôvodu. Sťažovateľka tiež nesúhlasila so závermi, ktoré vyplynuli z výpovede svedka MVDr. H., ktorý insemináciu zabezpečoval. Krajský súd poukázal na nesporné odborné kvality svedka, ako aj jeho vyše 20-ročnú prax v oblasti reprodukcie koní, na základe ktorých sa tento svedok mohol kvalifikovane vyjadriť k otázkam podstatným pre rozhodnutie vo veci. Krajský súd tiež poukázal na skutočnosť,

že sťažovateľka, v konaní zastúpená advokátom, mohla podať návrh na vypracovanie znaleckého posudku o otázkach, ku ktorým sa vyjadroval svedok MVDr. H. Túto možnosť však nevyužila. Z uvedených dôvodov preto krajský súd rozsudkom z 31. januára 2012 potvrdil rozsudok okresného súdu z 5. novembra 2010 ako vecne správny.

Ústavný súd hodnotí napadnutý rozsudok krajského súdu ako dôkladne a kvalifikovane odôvodnený, rešpektujúci zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne a zároveň presvedčivo objasnil hlavné dôvody, prečo vyhodnotil rozsudok okresného súdu ako správny, a zaoberal sa aj odvolacími námietkami sťažovateľky. Jeho vyjadrenia v tomto smere sú právne korektné. Napadnutý rozsudok krajského súdu nevzbudzuje žiadne pochybnosti o správnosti jeho skutkových a právnych záverov či o arbitrárnosti rozsudku krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto nedostatky však z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplývajú.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, navrhovaním a hodnotením

dôkazov. Ústavný súd takisto judikoval (I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (napr. IV. ÚS 252/04).

13. Obdobné nedostatky sťažovateľka vyčíta aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 15. októbra 2012. Dovolanie sťažovateľky smerovalo proti rozsudku krajského súdu z 31. januára 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 5. novembra 2010. Prípustnosť dovolania proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu je obmedzená podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) iba na také rozhodnutie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo na potvrdzujúce rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP. V prípade sťažovateľky však dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nespĺňal uvedené kritérium prípustnosti dovolania. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že dovolanie podľa § 238 OSP nie je prípustné.

Najvyšší súd však osobitne posudzoval aj otázku, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP, konkrétne sťažovateľkou uplatneným dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP; t. j. že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Tento dovolací dôvod mal byť daný podľa sťažovateľky nesprávnym právnym posúdením veci súdmi a nedostatočným odôvodnením rozsudku okresného súdu a krajského súdu. Najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že právne posúdenie veci je realizáciou rozhodovacej právomoci súdu, a preto nemôže samotné zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd vyhodnotil tiež ako nedôvodnú dovolaciu námietku sťažovateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu. Najvyšší súd vyhodnotil rozhodnutia súdov nižších stupňov ako dostatočne odôvodnené, ktoré spĺňajú predpoklady vyjadrené v § 157 ods. 2 OSP. Najvyšší súd tiež zaujal stanovisko k námietke sťažovateľky, že pre posúdenie niektorých otázok bolo potrebné vykonanie znaleckého skúmania, a v závere zhrnul, že prípustnosť dovolania vo veci sťažovateľky nebolo možné

vyvodit' z § 238 OSP a vady konania podľa § 237 OSP neboli zistené. Najvyšší súd preto dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol a nezaoberal sa napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. Ústavný súd nezistil v sťažnosťou napadnutom uznesení najvyššieho súdu nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je dostatočne odôvodnené a nemožno ho rozhodne považovať za svojvoľné či neodôvodnené, čo by mohlo vyvolať pochybnosti o možnom porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu z 31. januára 2012 a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 15. októbra 2012 konštatuje, že tieto všeobecné súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem (Občiansky zákonník a Občiansky súdny poriadok) podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné. Uplatnený nárok na náhradu škody, ktorý bol predmetom konania, je obvyklou súčasťou rozhodovacej praxe súdov v občianskom súdnom konaní, avšak okolnosti, za ktorých malo ku škode dôjsť, nie sú bežné pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody. Napadnuté rozhodnutia sú však dôkladne odôvodnené a nevyplývajú z nich žiadna pochybnosť, ktorá by si vyžadovala zásah zo strany ústavného súdu.

15. Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi predmetnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2013